

FRANKO BUŠIĆ

- *Ostani noćas doma* -

TO SU MOJI DUKATI

To su moji dukati

na mojem ste kukuružištu
vrane
ruže zasadile
djevojčica niče pod staklenim zvonom
plavušica raspupanih sisica
strašilo i dječak zečicu promatraju
a vrane se smiju
buahahahahaha

ponekad je pivo bolje od žene
a kauč udobniji od bračnog kreveta
ne jedite moje kukuruze
to su dukati
srp zabijam djevojčici u leđa
ne plače
samo krv bljuje
sjekira i strašilo su moja oružja
rješavam se stresa
na zemlju i u zemlju
zemlja je jedino važna
valjda
dok strašilo apsorbira dječaka
ili dječak apsorbira strašilo

Split, 12.11.2011.

Skin-artist

Ne valjaju ti ništa slike,
promrmlja on,
s druge strane šanka,
vođen lažnim uvjerenjem
u pravo na slobodu govora.

Podigoh glavu i nabacih osmjeh,
jezikom navlažih polomljene zube,
polako mu priđoh i upitah:
Jeli ba jarane, kome ne valjaju slike?

BUM!!!

Čujem da mu je neki kiropraktičar
koliko-toliko
ipak uspio namjestiti nos.
Čujem da trpi bolove
za promjene vremena.
Čujem da je za blagdane sve depresivniji
iako vjeruje u malog Isusa
koji na oblaku čučī.
Čujem da više ne troši po barovima.
Ne jebu ga više barske mušice.
Sve ga je teže vidjeti u Centru...

Veliko je zadovoljstvo biti umjetnik
koji svojoj umjetnosti
pored intelektualne
može pružiti i fizičku obranu.

Proud to be skin-artist!

Split, 24.12.2010.

Južina je

južina je
no nisam li to i ja
iritiran tupim pritiskom vjetra
na potiljak
čelo
pupak
začeo s grafomanskim besmisлом
iživljavati (ne)estetske nazore

južina je
a moji stihovi
napuhani kao vakumirani jogurt
uzavreli
uskuhali
neskladni kao plime
u ateljeu na Firulama
nižu se bez rime

o more moje
zašto se pjeniš
ti kao da se smiješ
trajektu koji kašljuca jecajući
ti kao da želiš osoliti
ćelavu glavu broskog kapetana
uzavrelo
ti si kao jogurt
kiseliš
nešto podobno acidofilu

južina je...

Split, 1996.

Zbog poezije

zbog jednog stiha
u drukčiju budućnost

najebao zbog poezije
kao mnogo puta prije
uskraćen za vaganu
ne prvi put

najebao od životinja
nesposobnih za poimanje fikcije
najebao od ego-tripaša
koji vide sebe u pjesmama
i misle da ih tamo vide i drugi

kao da svi čitaju moje pjesme

da
baš ih čitaju
ciiiiijela srednja umjetnička ih čita

moj mozak je spolni organ
penetrirat ću u sve tvoje prijateljice
dublje nego u tebe
vjeruj mi
i ako te prepoznaju u pjesmama
zavide ti
dok trljaju svoje maloljetne klitorise

Split, 13.4.2011.

Bijah Tin i bijah vino

Niti sam čitao Tina, ni kušao vina,
a pjesnih jedan pjev
tako nalik njegovu,
pjesnih pjesmu, Odu noći,
bez prevelika truda i moći,
bijah nalik Tinu, kao i vinu,
bijah Tin i bijah vino,
opijat
- za kraljice i gospodu,
opijat
- dok
ljudi dani i godine prolaze,
umiru,
izdišu,
nepovratno,
zauvijek.

Niti sam čitao Tina, a bijah Tin;
niti sam kušao vino, a bijah vino
i opijah
one malobrojne,
one senzibilne,
u kojima još iskra žari,
opijah njih i uspaljivah,
inicirah,
pjesmom svojom,
pjevom,
- dok
ljudi dani i godine prolaze
- nizašto,
nizakoga,
a nepovratno,
zauvijek.

Niti sam Tin, niti sam vino,
a bijah Tin i vino,
bijah vino, bijah Tin...

Split, 3.6.2000.

Saturnalije

jednom sam promatrao
starog boga s bradom
dok proždirao je tijelo
svog sina jedinca

slast svršavanja
po strasti uništavanja

bez straha i sućuti
gledao sam demone ognja
dok trgali su udove
djeci mojih neprijatelja

suza istine štrcnu mi iz falusa
nosnice raspapa miris moći
krv mi pršti iz ranjenog srca
ponovno sam na sabatu u noći

Ljubljana, XI/XII 1994.

Jer sam žrec

ginem polako

uspon sam dosegao
a želja za smrću
ne nestaje

oči varalica
sve crvenije
ne prestaju zuriti u me

je li to stoga jer sam žrec
pa me na njihove praznike
duhovi razapetog boga
uznemiruju

koga sam to obeščastio
da me kletva
smrznutog mjeseca
sustiže

Split, 26.12.2006.

Podsvjesna

oduvijek bilo je dramatično
izležavanje na zgužvanoj posteljini
s ugrušcima krvi u nosu
i prepiljenom nečijom rukom
u zubima
oduvijek si žvakao kosti predaka

kroz prozor pogledaj kamilicu
netom izniklu
udahni miris smiraja i svrši
svrši s ritualima primitivnim
okončaj naraciju negacijom
reci ne nagonu

oduvijek si želio biti teletabis
tinki-vinki
ili neki drugi
bilo koji
kojem sunce-beba stalno se smiješi
udovoljavajući njegovoj
unutarnjoj infantilnosti

oduvijek si želio biti bezbrižan
biti bez obveza
biti slobodan

svrši s ritualima primitivnim
reci ne nagonu

Split, 18.11.2006.

Ma nemoj

shizoidni papučar
mali mamin luzer
usplahireni kurcoljubac
i štovatelj
eksplicitne poezije
teži stremi traži

imitirajući tebe
patroniziranjem se nastoji
ogrebat i za koitus

ma nemoj!

Split, III 2006.

Borba s jezikom

kričavo križevi svijetle
na kiseloj kiši urbanosti

truli mi ustajala misao

borba s jezikom:
poezija
ili felacio u limuzini

Split, XII 2005.

Kažeš da puno pijem

ljubomorna si na alkohol
a nikad nisam zavirio u čašu
koja je duboka kao tvoja
niti sam u nju više ulijevao

Split, 1.12.2011.

PIČKINA RIJEČ – VRH POEZIJE

Pičkina riječ = vrh poezije

guši me dosadna
patetična poezija
nejebanih žena i starih pijanaca
nevoljenih ljudi
uglavnom

guši me riječima
koje nisu riječi
vlada koja misli da to je
a nije

guše me profesori koji predaju
onako kako im se predavalo
prije dvadeset
trideset
četrdeset

guše me ljudi koji se prave pismenim
otkad su otkrili spell checker
guše me križaljke
guše me bebe plačem i gugutanjem

...
snimit ću zvukove
koje proizvodi tvoja vagina
jebao me pas
ako neću

njene riječi
vrh su poezije

Split, 19.2.2011.

Šamar

kaže curka da će me prebiti
ona i njena ekipa
ako opet budem pisao na fejsu
o tome što nas dvoje radimo

mislio sam je išamarati
i izbaciti golu iz stana
i rekao sam joj to

jesi ikad udario ženu
upita ona
sada već brže navlačeći čarapice
jesam
bivšu ženu
jesam
irenu isto
da irenu isto

zato su te i ostavile

nisu me ostavile
pojeo sam ih

i nije nam baš neka priča
nakon vjerojatno najboljeg seksa
ali
jebo je hitler
kako može tražiti od pisca
da ne piše o najzanimljivijim doživljajima

Split, 15.4.2011.

Nisam je jebao

Nisam ti jebao curu.
Bio sam prepijan da bi mi se digao.
Samo sam gurao 4 prsta u nju.
Pa je onda slikao.
I to na silu,
bez koncentracije.

Ali kad je nabila
praznu bocu lubrikanta 2 u 1 u sebe
osjetio sam nagli trzaj
i dopustio joj da me obožava
na koljenima.
Do kraja.

Ali,
nisam je jebao...

I ne volim je...

Jel ti sad lakše?

Pusti je na miru,
mlada je.

Jel je još voliš?

Znam da ti ne smeta moja sperma
oko njenih usta,
PEDERU!

P.S.
A da ti nisam rekao?
;)

Split, 11.2.2011.

Ccccc glupane

glupane jedan
dao bih ti maloljetnice da jebeš
ispred mene
čak i one kojima sam bio prvi
ili one koje nisam imao čemu naučiti

glupane jedan
dao bih ti zadnju cigaretu...

bubreg...

krv...

dao bih ti sve svoje istrošene čarape
besmislene kolekcije
napola pokvaren hladnjak i bojler
jedine cipele
dao bih ti sve svoje pjesme i slike
mnogi drže da neke od njih vrijede
dao bih ti sve automobile
koje nikada nisam posjedovao
dao bih ti sve pse i mačke ovoga svijeta
i sve ljubitelje svoje umjetnosti – skoro
bih ti dao

glupane jedan...

nisi je smio poljubiti...

Split, 9.2.2011.

Ne'š je jebat

Ne'š je jebat,
kaže mala bivša, misleći na buduću podstanarku.
Ne'š je jebat,
kaže profesorica iz umjetničke, misleći na malu bivšu.
Ne'š je jebat,
kaže moj mali, misleći na profesoricu male bivše.

Aj se vi dogovorite.
Idem ja leć.
A kad se dignem
dignut će se i on,
za i na
sve vas.

Split, 4.1.2011.

Odjebi sportaša, bejbi

Odjebi sportaša, bejbi.
Nije da nas i među umjetnicima nema
mrcina i u kondiciji.
I mi te možemo
stisnut pritisnut nagnječit,
izbiti ti dah iz prsiju,
... putenih tvojih prsiju.

Ali nije u tome bit.

Zar želiš biti
„žena majka Hrvatica“???

Sportaš ti ne može priuštiti
orgazam u glavi,
simbiozu
intelektualnog i emocionalnog puknuća.
Nikada nećeš doživjeti boje
bez pera, bez kista, bez nastupa.
A tebi to treba.

Prekvalitetna si
za ljepuškastog Sport Billyja.
kojeg pokušavaš pretvoriti
u nešto što on nije.
Ne može te čovjek pratiti,

a mučno je gledati sportaša
koji šepa.

Split 15./16.12.2010.

Obećanje star fuckera

oženit ću se prvom ženom
na koju mi se ne digne
više od tri puta
(ne bude li zbog toga ljuta)

Split, 1996.

NOĆ ZA KOMPEZACIJU DUGOVA

Dom je tamo gdje je najtoplije

dom je tamo otkud ti je žena
vele neki
u pojedinim krajevima
ili otkud ti je cura
ako nemaš ženu
ili posvuda vele
ako imaš više cura
... da posvuda
... po cijeloj jebenoj Zemlji
mislim na planetu

... ne slažem
draga

moj dom je duboko u tebi
tamo gdje mi je najtoplije
a vlaga ne izaziva nikakvu reumu

Split, 4.1.2011.

Prsti

Prsti,
slatki i vlažni
od unutrašnjosti sedamnaestogodišnje funcutke.

Prsti,
koje je zarobila u svojoj utrobi
ne puštajući me na izložbu
dragog prijatelja.

Prsti
koje ona voli.

Prsti
koji su tu istu večer
plazili po grudima bokovima kosi
jedne druge slikarice,
javno,
u Floramyja.

Prsti koje je treća slikarica
nevoljko stisnula pri upoznavanju
znajući što sve s njima radim,
čak me i pitala jesam li,
prije no što ih je stisnula...
lagao sam da nisam.

Prsti
kojima napisah pjesmu o tebi,
prsti su moji.

A prsti tvoji,
šibenska moja vlajnice,
promrzli tvoji bebasti prstići,
umazani školskim akrilom i ugljenom,
učiniše me nesposobnim za druge žene
... barem na sat vremena.

Split, 18.12.2010.

Pobjegao sam

pobjegao sam
poput golobradog dječaka
iz okrilja tvojeg stana
u okrilje tame

oblaci su mi mirisali
i vjetar
i tužno noćno nebo
i proljeće mi je mirisalo
kako mi je sve mirisalo
po tvojem smijehu i suzama
po tvojoj puti Ksenija

pobjegao sam
nesiguran i plah
okupan tvojim blještavilom
sretan i nesretan
zapanjen ushićen začuđen
pobjegao sam sam
sa svojim unutarnjim nemirom
i tihom molitvom na usnama

pobjegao sam
kako bih ti prišao bliže

Split, 17.5.1999.

Ushit iz Povalja

ljupkosmiješeća
blistavog osmijeha
pojavi se krasotica
mističnih očiju
kao vila s vidove gore
kao morana iz zmajeve spilje
kao inspiracija pustinjaka s blaca

o perune gromovniče
plamenih munja nosioče
morana promjeno prikrita sjeno
vide vide svetivide
bogovi stari noćni moćni
biti ću vitalan okretan sretan
podarite li mi jedno od triju
ushit povlja ili anumariju

Split, 1996.

Morana

Htio sam uloviti svoj noćasnji san
- opet sam sanjao nju.

Na usnicama su joj svijetlile
friško smrznute kapljice rose,
plesala je,
u šumi, po smrznutoj mahovini,
dok se magla podizala.

Njena bosa stopala
nisu rastopila
niti jedne pahuljice snijega,
njeno nježno-hladno lice
nije odavalo
nikakvih ovozemaljskih emocija.

Pozdrav tebi, rekoh,
lijepa Morana,
božice Smrti,
vladarice nad promjenama...

Plesala je,
plesala je,
pasivno-sporim pokretima,
profinjenim i istančanim,
micala je udove.

Opčinjavala me,
opčinjavala me
ženstvenom melankolijom
božica snijega.

Ljubljana, 1995.

Vrijeme promjena

Kao da su nadahnuće
visoke potpetice
i uzdasi njeni
u besmislenom blaženstvu ekstaze.

Kao da su nadahnuće
lakirani nokti
što krljušti skidaju s leđa,
njene crne oči
premazane plavim,
njene duge noge
besramno razgolićene,
njene grudi
plodno ispršene.

Kao da ljubav
inspiracija je
kad
Smrt je u usponu.

Split, III 1996.

Mihaela

Čitao sam tvoju zadnju pjesmu
i zamišljao sam te
kako činiš korak,
zadnji, možda...

Čitao sam tvoj Zadnji korak
i zamišljao sam te
kako pišeš pjesmu,
zadnju, možda...

Susreti s tobom su krajnje neobični,
susreti s tobom su nedorečeni.

Naslikao sam te po imaginaciji
i zatvorio prozor
da ne pobjegneš s papira
dok ljubim te.

Split, 27.8.1998.

Mihaela II

Nešto erotiĉno zraĉi
s poštanskih pečata
na pismima koja mi šalješ.

Ćutim da je svo poganstvo Štajerske,
svo orgijaštvo i pijanstvo
skriveno
u tim malim mjestima oko Maribora,
koji poput falusa niĉe
iz centra Svega.

Źelio bih prespavati
obuhvaćen toplotom tvojih grudi
negdje na poljima hmelja.
Źelio bih isisati
svu slatkoću Bakhusovog vina
iz tvojeg meĉunoŹja,
o Štajerko.
Źelio bih tonuti s tobom
u ponore poezije
i svake druge
dekadentne umjetnosti.
Źelio bih pojesti malu pticu
u ĉast bogova Sjevera...

No, svi su izgledi
da ću tek u osami svojeg ateljea,
daleko, daleko odatle,
trljati užareno koplje molitvom
i melemom tvojih rijeĉi
iz pisama.

Split, 18.10.1998.

Neizbježno je

kao da netko nastoji krvlju ispisati
plemenito ime tvoje
na bijeloj puti jednoroga
ćutim
vidim
sanjam
noćas je noć za kompenzaciju dugova
i bez nade si da će ti ih netko otpustiti
i tako te rasteretiti
znaš
svjesna si
u svijetu visokih budala
nepravilan korak ti može baciti
smrdljivi izmet u lice
umjesto zlata
kojeg još davno zaslužila si
dok kao bosonoga djevojčica
sakupljala si šumske plodove
kolekcionirajući umjetnost velike majke,
poznato ti je
ja veliki sam kreator
vidovnjak
prorok
i iako sam vidio
u utrobi kristalnog zrcala
suludu sjenu koja će noćas
obrazima tvojim
obrisati urinirane gradske pločnike
nisam u mogućnosti u tome je spriječiti
mogu ti jedino pomoći
poslije polizati rane.

Split, 19./20.8.1996.

Oprosti mi što si bila moja muza

oprosti mi što si bila
moja muza
posebice stoga
jer parnas nije moj otok

oprosti mi za uvrede
i laži
besramna uveličavanja
na tvoju štetu idealiziranja
i maštanja

oprosti mi za svekoliki
skriptomanski blud
kojim iskarikirah
svaki tvoj postupak
pogled
osmijeh

oprosti mi što si bila
moja muza
no priznaj
ipak ti je drago
što si bar za trenutak
zasjala među zvjezdicama

Split, IV 1998.

Ženi u crnom

kleknuo sam
ispred tvoje slike
noćas

u ušima mi je
odjekivao topot
konjskih kopita

vidio sam te crnu
jer crna si
vidio sam te divlju
jer divlja si
vidio sam te s krilima
jer anđeo si

kostimići koje oblačiš
od platna su
po kojem bih rado
slikao bijelom bojom

Split, X 1997.

Antoniji

Noćas me je zagrlila ponovno
vila – djevojčica.

Malene ručice
stegnule su mi kosti,
prošle kroz njih
i zadržale se u srži.

A u srži
od pamtivijeka je i bila,
djevojčica – vila.

Split, XI 2006.

Blanki

Neuhvatljiva djevojčice
s krhotinama jagoda
na usnicama,
sanjao sam te,
pred zoru,
neuhvatljivu a krhku.

Sanjao sam te,
pred zoru,
s krhotinama jagoda
na usnicama.

Sanjao sam te,
pred zoru,
s preuzvišenim smijehom,
iscjeljujućim,
na usnicama.

Na usnicama
koje vješto prikrivaju rosu;
na usnicama nepostojanim,
iako stalnim;
na usnicama koje sam ćutio,
iako usnuo.

Split, 9.3.2006.

Svrha

proplakah u pustinji
i suzama natopih
zametnuto sjeme

potajice se nasmijah svojoj svrsi

oploditi nešto izgubljeno?
zar je u tom sve?

Split, 18.11.2006.

NOĆ KOVRČAVIH VRATOVA

Mlado meso

sveudilj i trenutno
okončala je za te sreća magareća
sveudilj i trenutno
skončale su tvoje koračnice s konakom

jazavac je ispod pasa isukao sabljetinu
i nasjeckao ti njome gljive usitno
posvud špice od maslina
namjesto grančica
pikanteriju neku išće služinčad
prostodušnošću zadojena

drznuli su se duždovima
izvolijevati biti i nazivati
a mlado meso
po akcijskoj cijeni su
sred pušaka bajuneta

Split, 14.1.2012.

Maslina i vukojarac

na oltaru izrezana
poput pizze

čini mi se da mi se pričinja

ishitreno uhljebljenje
učmarenjem dosegnuto

opet je
u neku ruku
imala sreće

ali
otkošćena ko maslina
na koncu ostaje
rubna

a osebujni vukojarac
ditiramb o tome zapisa

Split, 15.1.2012.

Pravila

demon je u tebi
u planovima i u točnosti
u dobrom jutru
lančić na obrvi
okvir u skoku kroz prozor
suza na kameri
držanje vrata lifta tramvaja
mrtve krave padaju
dok koplje sudbine prolazi

ispovjedaonica
zippo je zakazao
ali njegov kresač nije
legija ili kult cipele u kadi
zubi u zečjem krznu
mačka je napola preparirana
pojest će te svinje djevojko
bog je dijete s farmom mrava
niti ima znanja niti planove
pojest će te svinje

dah nedostojan tople vode
tjeskoba kapljice u letu u padu
kotrlja se pramen kose
na gradelama

Split, 14./15.11.2011.

Crta i šparoge

ćilim češe jaja čuvaru grala
linija luksuza puna suza
crta
bijela crta
za kojom sline usta
a nosnice se šire
ŠIRE ŠIRE
usta šire nosnice šire
dok djevojčice trče
kao mlada stabla
u kiselom mlijeku
u propuhu i puhu
vitke i zelene
kao šparoge

trebalo bi ih miješati
s jajima

Split, 26./27.5.2011.

Vrišti

vještački ogrtač jagode češlja
češljar nagažen vrišti
zvjerski zvjerinjak
od smrada hlada i banana
otupjelih
vrišti mala
vrišti
babuške na tvojoj polici
dunje ih peteljkama bockaju
koprcaju se glodavci
u rupama zakona
vjetar cijedi crve iz trešanja
nemoćna si
nemoćna si
brod ti ne plovi
nego pluta
sarme se od njega odbijaju
visokokaloričnim motornim uljem
vrišti mala
sa svijećom zabodenom u pupak postojanja

Split, 27.5.2011.

KOJI SI TI KERUBIN?!

Kuš Mrcino!

KOJI SI TI KERUBIN?!

Kuš! Što sam rekao?!

KOJI SI TI KERUBIN?!

Što hoćeš?

KOJI SI TI KERUBIN?!

Znam koje je.

KOJI SI TI KERUBIN?!

Ima već mjesec dana da sam ga prodao.

KOJI SI TI KERUBIN?!

KOJI SI TI KERUBIN?!

Platili su mi debelo iznad tržišne cijene. Rekli su da ništa ne pitam i ja ništa nisam pitao.

KOJI SI TI KERUBIN?!

Dvoje. Što su napravili?

KOJI SI TI KERUBIN?!

Tužitelji ne kucaju na vrata radi sumnjiva prijenosa vlasništva. A i ponašali su se kao kriminalci. I izgledali su tako.

KOJI SI TI KERUBIN?!

Ok, ok, mislim.

KOJI SI TI KERUBIN?!

Taj viši... U jednom je trenu tog drugog nazvao imenom. I onda ga je ovaj odmah prijeteći pogledao. Tu sam shvatio da nešto ne valja.

KOJI SI TI KERUBIN?

Bojan... Branko... Boris! Jest, sto-posto. Boris se zvao!

KOJI SI TI KERUBIN?!

KOJI SI TI KERUBIN?!

Split, 3.7.2011.

Crne ribe

crne ribe
iz crne ikre
crne krljušti na leđima
crnih riba
iz daha bezdana praha
crnih oblaka
lika laka crnog
finog

prodajte zlatne zube
prodajte zlatne zube

crne ribe ih gutaju

u mraku crnih utroba
ništa ne svijetli
u mraku crnih utroba
ništa ne svijetli

Split, 6.10.2011.

Crvene ribe pulsiraju

bolesnici snifaju
naribani parmezan
što skuplja prašinu
i barbarske mirise
izvanzemaljske ne i božje
a ovčice čekaju pred zahodima
i čitaju dnevni tisak
od viskoze s malo pamuka
i iskašljanog kaučuka

suton je zajamčen
u uvali i procjepima
odbačenih kondoma
bije su ribe pocrvenjele

ritmički pulsiraju
ritmički pulsiraju

Split, 31.3.2006.

2 = 1

jedan ranjava sebe
jedan sve oko sebe
jedan je jadan
jedan jadan i ponosan
jedan je Hrvat
jedan baš i nije
jedan se brije
jedan baš i nije

tko je ovdje koje ja

Split, 29.3.2006.

Autsajder sam

iz visuljka obližnjeg tuljka
seljaka se saonicama
sjeme neznanca
kao nepoznanica uzvanca

autsajder sam

tuđinac u moru turaka
kurjaka i inih
njihovih svjetonazora
zasićena su usta
porno-diva
zasićena su usta
piva gljivica i gljiva

Split, III 2006.

Nepovjerljivoj

pripadnice sektu sekstempirijskih

izbacila si govno iz usta
na preprženi pločnik
kao i na mahovinu crvenkastu
kojom ti je međunožje obraslo

vjerovnice mahinalnih izričaja
dijalektalnih dakako
nastalih u izolaciji vibracijom
uz sveprisutnost niskofrekventnih tvari

izbruhnula si naraciju
poput visokokaloričnog staklenog ugruška

koji bi se kladioničar kladio na tebe
koji bi se kladioničar kladio na tebe

Split, XI 2005.

Tragovi patnje

u noći kovrčavih vratova
tragovi patnje na sumanutom licu
ostaci gljivica na tragovima stopala
u pijesku
među školjkama
tvoja školjka je intenzivne boje
tvoja školjka je učinkovita

tragovi patnje u pijesku
hemeroida kraci i hobotnica
slično zijevaju natašte i na tašte
te dikobraze objesne prevrtljivosti

tragovi patnje na sumanutom licu
u noći kovrčavih vratova
tragovi patnje na ispljunutoj
gumi za žvakanje

Split, 28.12.2005.

VLADA PADA

A

DA

ADA

PADA

PADA

A PADA

DA PADA

ADA PADA

LADA PADA

VLADA PADA!!!

Split, 24.2.2011.

APOKALIPSA

Apokalipsa

obijesni jaganjci
pulsiraju u utrobama
lažnih nimfi
kristalna je sakristija
vrapci su užegli
u smiraju nuklearke
vrapci se krijesovima peku
na repovima stvaranja
oštrouličnih gradova

brlog je pust

lažnih knezova nestade
kao utopijskih želja
iz snova
pred zoru

brlog je pust
lažnih knezova nestade

Split, XI 2005.

Apokalipsa II

dok ti vlastita konkubina
titra u majčinu zubu
kao krijesnica
i vapno s čokoladnim preljevom
krušne peći sikću
jezikom grimiznog grifona

dok ti se kosti lome
pod slikarskim kistovima
dok olimpijski ushit
mnogobožja
plazi jezike devama
dok sveprisutni silikoni
gnječe obraze sestrinstva
dok oceani otrove fiksaju
u utrobe veganskih fanatika

postava je profitirala
iz profila

jamačno je
samo lijevovidljiva

Split, XI 2005.

Apokalipsa III

u stadu špijunskih krletki
cvokoću kvocaju gizdelini
farsa im s nosovima srasla
krunišu priglupi slijepci prevarante
i pohotnice k tome
sumanuto sirutku srču

istrunuše utrobe truba
istrunuše žlijezde žezla

krunišu priglupi slijepci prevarante
i pohotnice k tome
vrištanjem se okrepljuju

Split, 30.11.2005.

Apokalipsa IV

prizivaju rogatog Belzebuba
porezni obveznici
u iščekivanju naplate

Krist je egoist
viču

sve bi šepave kurve
pospremio u ladice
svoje obrane
u ladice impotencije
i analne preosjetljivosti

cjelokupno zrakoplovstvo
svi krilati ždrijepci
ržu nad osamom u želucu
i vragom u šipražju razočarenja

Krist je egoist
viču

Split, 30.11.2005.

Njoj

blijede pogledaj ruke isusova sveviđenja
u znakovitim snoviđenjima
na marinkova stojka uzjaši
i zanjiši se kudikamo tamo-amu
tamo
ispraznosti ništavila

Split, 26.9.2006.

MAME SU IM LAGALE

Djevojčica i egzorcist

hipnotizirala je svinja na mjesečini

unajmila je egzorcista
da me otjera od njene djevojčice
koja ima 19 godina
i koja je izgubila nevinost u jedanaestoj
kad je slučajno pala na ručku od bicikla
bar tako je rekla mami
kad joj je ova vidjela krvave gaćice

egzorcist je bio isti onaj svećenik
kod kojeg je djevojčica
išla na prvu pričest
i koji ju je naučio
da tako dobro guta
tijelo kristovo
kako ga mama ne bi primijetila
na gaćicama

mama joj je bogobojažljiva
mama joj vjeruje u bezgrešno začće

i ona od istog svećenika
guta tijelo kristovo

Split, 27.12.2011.

Štrkljice s dredovima

štrkljice mala
miša ti zločestog
sanjao sam da ti sve dredove
rasplićem penisom
one zelene naročito
posebno one zelene

mogu li biti tvoja stolica
sjedni mi
usnicama na usnice
obeščasti nečastivog
ispusti slatke sokiće
ananasa papaje i kivija

Split, 30.4.2011.

Znam da je luda

znam da je luda
vidio sam kako na nju djeluju
najmanje količine alkohola

znam da je luda
zalijevala se vinom
na mom krevetu
bocom trljala klitoris

znam da je luda
nikad se ne sjeća što govori
tijekom seksa
i nema osjećaj za vrijeme

znam da je luda
vidio sam kako jede
nikad se ne obriše nakon tuširanja
uvijek je umazana bojama

ali bar ne smrdi

slatka mala
sedamnaestogodišnjakinja

Split, 15.4.2011.

Najljepši model

prvi put mi je pozirala
prvi put mi je i bila u stanu

ali nije došla sama
nego s prijateljicom
s kojom sam se u to vrijeme svakodnevno seksao

došla je napušena
drukčija nego na fejsu
ravno poslije škole
obje još zamazane akrilom i ugljenom
drhtala je
slatkih šesnaest
jedva
devedesetčetvrto bog te

primio sam je za ruke
dodirivao anoreksične prstiće
ćutio toplinu njenih dlanova
pokušavajući uspostaviti
unutrašnji kontakt

opuštanje opuštanje
bez alkohola

odbacila je odjeću
i namjestila se u krevetu za poziranje
majko mila
pa ona je beba
onako krhka
doslovno djevojčica
brrrrr
nimalo nije poput moje
pola godine starije sisulje

ostala je samo u gaćicama
i to valjda zato jer je imala stvari
gaćice su bile potpuno krvave
slatko krvave
sve bih to pojeo

nisam znao kako joj pomoći
nisam znao kako sebi pomoći
buljio sam u njene prekrasne sike
nisam mogao slikati
ma jebeš slikanje

bilo joj je neugodno
vidio sam to

opravdavao sam se uspostavljanjem konekcije
rekao sam da je moram fiksirati prije nego počnem
morao sam upoznati njeno tijelo
memorirati detalje
što je doduše točno
iako to nije bio jedini razlog

nespretno sam izvlačio krokije
6-7 njih
s dugačkim pauzama između
pauzama buljenja
a onda je otišla
i ostavila prijateljicu za sobom

gnječio sam te velike sise
vidjevši u njima male putene modelove
one najljepše i najsočnije

umjesto u njenu
vidio sam kako ulazim
u slatku vaginicu orošenu stvarima

umjesto njenih
vidio sam kako širim
tanke dugačke nožice najljepšeg modela

i brzo sam svršio
kao i mnogo puta poslije

je li ti sad jasno draga

uvijek kad jebem tebe
vidim kako jebem nju

nisi mi je smjela dovesti

Split, 15.4.2011.

I opet (Moja maloljetnica)

opet je došla večeras
i donijela neko skupo vino
i kao
da ga stavim na hlađenje
jer ga poslije nosi nekom tipu
i kao
pa što ja mislim
nije da je meni obećana

i opet sam je koji put pipnuo
jer je ona moja beba
koju sam prošlog ljeta razdjevičio
u njenoj šesnaestoj
a svojoj tridesetdevetoj

i opet je rekla da mi daje deset minuta
na podu
u kuhinji

i opet se
još onako četveronoške
okrenula i rekla
zašto si svršio tako brzo...
ti si star...
hahahahaha...

i onda smo se skupa tuširali
ne opet
po prvi put
prala mi je guzu
sapunom i ustima masirala penis

povraćat ćeš od toga...
neću
veli djevojčica
zapjenjenih usta

i onda smo otvorili tu bocu graševine

opet je nije dobio
neki drugi tip

Split, 9.4.2011.

Dvije profesorice

Dvije su se profesorice
zaigrale
kao djevojčice s barbikama
i razvlačile su produkt mojeg truda
javno na svojim satovima
i mimo njih
rastezale su moje ime
kao žvakaću gumu me žvakale
i puckale balončiće

Dvije su se profesorice
kao glupe djevojčice
nadale da neće biti raskrinkane
i kažnjene
nadale se da neće dobiti po guzi
nisu očekivale reakciju erekcijom

Dvije su se profesorice
na badnjak spasile od otkaza
žrtvom mlade djevojke
i njezinim dubokim grlom.

Mumljala je na koljenima
i zahvaljivala
lažnom obećanju
da se nikome neću osvetiti.

Hvala na božićnom daru
dvjema profesoricama

Bez njihove zločestoće
ne bih je dobio.

Split, 25.12.2010.

Pjesma iz dišpeta (O prošlom petku)

Nakon što je obrisala
bedra maramicama
ulila je u čašu vino
umakala prste u istog
i mazala se po istim...

Uklonila je mliječne tragove
s mojom čudi
zamaskirala je moje mirise

Šesnaestogodišnja djevojčica
a ipak žena...

Ide poslije mene na Dom...

Možda nekog upozna...

Split, 23.9.2010.

Magija žutih čarapica
(nedovršena pjesma)

Ostavila me prije osam dana
nakon tromjesečne avanture
na nagovor prijateljica i profesorica
na nagovor hijena i lisica
na nagovor i zbog ljubomore istih
a kao zbog
22 godine razlike u starosti.

I opet je došla danas
u žutim čarapicama prošaranim ljubičastim leptirićima.
Istim onim čarapicama
u kojima besramno pokazuje noge
na fotki kojom sam ilustrirao pjesmu o njoj
na dan prekida
da bih je označio.

I opet nismo gubili vrijeme
na skidanje bijelih starki koje je zajednička prijateljica
dijelno oslikala.
I opet nismo gubili vrijeme na skidanje čarapica
kojima sam uzeo dušu fotkajući ih
i koje su je morale opet dovesti k meni.

Tu i tamo koja nova rupa
rastezanje
natezanje
magijom napunjenih žutih čarapica.

Split, 21./22.11.2010.

Mame su lagale

svima njima mame su govorile
da su princeze

uličnim prostitutkama
liječenicima alkoholičarkama
narkomankama nimfomankama partizankama
i feministicama
i anarhisticama
radodajkama
lezbijkama
rukometašicama košarkašicama
nogometašicama tenisašicama
sutkinjama odvjetnicama policajkama
cajkama
bijelim crnim crvenim i žutim
s istoka zapada sjevera i juga

svima njima mame su govorile
da je bolje bez tate

Ivanić Grad, 14.11.2001.

Lezbijko

u mnogočemu
usmiljene
tvoje blagodati
njoj su date
a
sve i da nisu
odišu jednoličnošću
i naličnošću
kao i naličje
što im nalaže

ma zar

zar ipak...

pa sve puste njive
zbog tebe preorah

i blažene blagodati
zaobilazih

i blažene blagodati
zaobilazih

Split 4.10.2008.

Blagdanska pjesma

Za blagdane se najviše mazimo
Sveta moja Gumena Ovco.
Kad hladno je i grijemo se u jasticama
kad sve je bijelo
bijeli snijeg
bijelo ti runo
bijelo što sam u te sun'o.

Split, 15.12.2010.

ZA DOLAR VIŠE

Kokoš i telac

jedna je kokoš u kokošinjcu
umislila da je bitna
i jedan telac u krdu
mislio je da je važan

kokošinjac je ipak veći od štale
kokoš je jedna od milijun
a telac jedan od stotinu

pa je telac možda u pravu

a možda i nije

jer kokoš ipak nosi jaja
a telac se balebom razmeće

Split, 15.1.2012.

Težak izbor

donošenje odluke o urbanoj legendi
njena kosa ispred broja sedam
miriše na jabuke
kao omanji zločesti klaun

ne želiš da te dotičem mačetom
skepsa skalpelom skakuće
i utihnu jaganjac pjevajući

slika je jedna

vrag odbija glodavce ugostiti
bolničarka satire stari automobil
razbija lubanje tupim predmetom
crijeva cestom cirkuliraju
uz jebanje kokošiju odsječene glave
i pivo i roštilj i društvene igre
onako baš američki

vješto osakaćena

Split, I 2012.

Ne moram se truditi

imao sam desetak godina
i tog jutra me očuh
napokon pustio da sjednem
na prednje sjedalo

i nisam se vezao
naravno
već tad mi je majka priroda
simbolima ukazivala na greške
koje ću u životu počinuti
budem li se vezivao

a onda sudar i mrak
glavom sam razbio šoferšajbu
potpuni lom vilica
fraktura lubanje
klinička smrt već na putu u bolnicu
mrak mrak crnilo svjetlo
pičke materine

moj otac je negdje u to vrijeme
oženio maćehu
koja je prakticirala
šintoističku magiju...

bolnica... aparati... na aparatima...
danim

probudio sam se sa spoznajom
da se više ni oko čega u životu
ne moram truditi

i onda su se u školi
petice pretvorile u trojke i dvojke
jedinice čak
pa onda punk alkohol rat
razorene veze kockarnice
putovanja zatvori

ne moram se truditi
znao sam s deset

Split, 29.11.2011.

Ostani noćas doma

mimo moje ulice
prolaze dvoglavi jarci
prepuni zloćudnog sjemena
samoniklu konoplju brste
krv sa zidova oblizuju
žrtvovanje
kao dokaz vjere
u mom kvartu
mimo moje ulice
svakodnevno žrtvovanje

urušavaju se stare crkve
vještice kriče na lomačama
grijev je normalan
bijes se raspršuje u obiteljima
u manjim ili većim količinama
mimo moje ulice
vidim stvari
jesam li lud
ili samo aktiviran

Split, 11.11.2011.

Sitniš

telefon nož
prijevara prijevara
plavuša
dvije plavuše
strah od smrti
nevjerni ljubavnik
„breaking story 44 news“

stražnje dvorište prozori stubište
crni ovratnik
policajska značka
cigareta prsten
djevojčica na ljuljačci

opet nož i telefon
krv u kupaonici
„hide baby hide“
sakrij se za sitniš

pištolj

bum bum bum

maska je pala
„good little victim“

Split, 11.11.2011.

Sinoć na Domu

sinoć ću ću
će ćeš češka
ću ćeš će ćemo ćete će
mi tebi biti ne biti u biti
klinci se hoće tući
ha-ha ho-ho ha-ha
puno njih na mene
ću ćeš čuti ćemo se
čuti ćemo se
semiti u biti
na semaforu u horu
ključevi među mojim prstima
u stisnutoj šaci
ćemo ćete se
zarakijane pesnice
ljevice i desnice
po meni po njima
po njima po njima konjima

he-he-he
drugi put nož
oštar gladak bridak
jebizovan
ho-ho
yes

Split, 7.5.2011.

After

kazaljke su podivljale
patuljčica prpošno ističe stražnjicu
hodamo razgovaramo čekamo
pa opet hodamo
s tamnim naočalama
kroz još-ne-jutro

cimerica zamjećuje predebele banane
i dvojicu biciklista
pur balsam je podsjeća na spermu
a štruca kruha na veliki kurac
moja kosa joj se čini sijedom

njoj pilsevi meni rakija
ne znamo je li još jučer
kazaljke i dalje divljaju

uz pivo na Domu
smijemo se grafitu koji veliča moj ego

Split, 13.4.2011.

Pas je pas

ubio sam ga
što da vam kažem
malo je odvažnih
danas
koji se usuđuju
u ruke uzeti mač pravde

ubio sam ga
što biste čuti htjeli
doista ljupko mrtav je bio
tako
krvavo mrtav je bio
niz usnice mu se slijevao
blagi mlaz krvi
kao da znao je
za moju žeđ za krvlju

polako sam ga morao mučiti
s kamenjem sam
trebao mu izbiti sve zube
ali
ubio sam ga
što da vam kažem

pas je pas

Ljubljana, 1995.

Bivšem prijatelju II

«Ima pisaca koji već na dvadeset
stranica mogu izraziti ono za što su meni
katkada potrebna čak dva retka.»

Karl Kraus

šta se bakćeš
tamo gdje ima djece
jado jadni

smrdo

mater ti jebem

Ivanić Grad, XI 2001.

Matejuška
(posvećeno Borutu)

dođite na Matejušku
u podne
kad nekoliko boca vina
dakako praznih
potrbuške već leži
a neprijateljski petovi
jeftinog piva zgnječeni
odbijaju sunce

dođite na Matejušku
u podne
kad posvud su razbacani
kartonski filterčići
i kad gradska djeca
s krvavim očima i nekorisnim penisima
skeniraju bokove bogatih djevojčica

Split, 30.3.2006.

Partijanerska

ne škodi mi pola keksa
prije ili posle seksa

ali ako nema seksa
ne pomažu ni tri keksa

mene pivo tada šiba
od njega mi raste tiba

Split, 10.3.2006.

Vilica nad žlicom

njišu se zmajevi plijesni
njišu kao konobarice
i tramvaji zagrebački i sarajevski
u kojima sam se švercao iz inata
i koji švercaše mene
sa srebrnom vilicom zabodenom u stomak

njišu se parni strojevi
njišu se bageri novobogataša
migolje čelične zvijeri
grče se i smiju
plodnim njivama izvorskoj vodi
- građevinskim zemljištima
grče se i smiju
sa srebrnom vilicom zabodenom u stomak

njišu se čempresi
nad grobovima zaboravljenih pjesnika
njišu se buduće knjige
obveznice računi i proračuni
njišu se povijesna stabla
sa srebrnom vilicom zabodenom u stomak

njiše se srebrna vilica
njiše nad ustreptalom žlicom

Split, 22.11.2005.

Smij im se Morana

snijeg u Splitu
parafraza moje osvete
simbioza moći moje božice
i njenog prvosvećenika

u pahuljama leti među automobilima
s manjkom antifriza
a s frizurama vozača
dijabolično skupim premda banalnim
kako to u provinciji već biva
ovaj put hladnoj provinciji
gdje srca beskućnika
pucaju poput lažnog murano stakla

slijeću hladne pahulje
na glave vlaja i bodula
i na gdje-koju glavu
“fektivog splićanina”
kojeg otac slavenski nije ujebao
nego rimski legionar
još u vrijeme Dioklecijana

smij im se Morana pahuljama
smij im se Morana – SMRĆU!!!

Split, 23.11.2005.

Aj leć

„Aj leć. I sove spavaju.“

I komarci koji zuje a ne ubadaju
i oblaci koji su ispovraćali utrobu po iščekujućoj zemlji
i nimfe
i sirene koje se rugaju klaunima
dok jašu snažne pomahnitale bikove.

Split, 21./22.11.2010.

PRIOPĆAJI ROGATOG BELZEBUBA

Ako je se u nekim ranijim zbirkama više priklanjao nekim sasvim određenim književnim pravcima kao što su nadrealizam, simbolizam ili pak njemu tako omiljeni dadaizam, u ovoj zbirci Franko Bušić prekoračuje granice tih izama i ide dalje. Kamo dalje sam Bog zna. A možda dalje i od toga. Naime, njegovo biće, njegov jezik, njegov kist ne voli, neće, ne poznaje tih granica, ne voli zatvoreni diskurzivni prostor i ono se rasprostire po svim tim kotama kojima smo omeđeni, šalje nam s njih razne priopćaje i opet nastavlja dalje. U dubine, u širine, u vis, u vir...

Jezik je njegov mačiji kašalj, on vlada njime i koprca se u njemu suvereno kao riba u vodi. On ga osluškuje poput lovca koji osluškuje lovinu, čeka u zasjedi, priprema zamke i nakuplja blago u mrežu. Pa ga mirno i spokojno preparira, odvaja mišiće od kostiju, izbacuje iznutrice, razapinje kožu i suši je, po njoj crta hijerogliffe, svoje tajne poruke i putokaze, razmršuje zamršene kodove i daje (moguće) smjernice jezika tog još neosvojenog, nepoznatog, nataloženog u našem prabiću, koje nije ovdašnje i koje može biti bilo otkuda, to je biće svemira, s nepoznatih galaksija i sfera koje bubre u svojem samoizviranju, poput balončića se rasprskavaju i tvore onu našu bit od vatre i vode, kojom smo satkani i kojoj prilježemo.

Crne ribe / iz crne ikre / crne krljušti na leđima / crnih riba / iz daha bezdana praha / crnih oblaka / lika laka crnog finog / prodajte zlatne zube / prodajte zlatne zube / crne ribe ih gutaju / u mraku crnih utroba / ništa ne svijetli / u mraku crnih utroba / ništa ne svijetli.

U ovoj zbirci pjesnik se vratio nešto standardiziranijem pjesničkom tkanju, te bi smo samo jedno poglavlje uvjetno mogli nazvati eksperimentalnim tj. onakvim stilom kakvim je Bušić zacijelo poznat u regionalnoj pjesničkoj produkciji. Rekoh regionalnoj, jer autor je odavno prešao granice, ne samo dobrog ukusa

kako mu neki zamjeraju, nego i one sasvim fizičke, te mu svako malo izađe zbirka negdje u nama bližim državama s kojima djelimo dugo političko i kulturološko naslijeđe. A, to je i dokaz otvorenosti i izvrsnosti ovoga autora. Tako se nekoć baveći se haikuom našao i na japanskoj nacionalnoj televiziji koja je o njemu, njegovom pjesništvu i slikarstvu snimila čitav dokumentarc.

Pa ajmo vidjet od čega se ovo najnovije Bušićevo kazivanje sastoji.

U prvome poglavlju paradigmatički nazvanim po istoimenoj pjesmi 'To su moji dukati' autor se bavi pjesništvom i pjesničkim tkanjem kao takvim. No, ne na onaj izravan način što u pravilu ne polučuje neke kvalitetne rezultate, nego neizravno – komunicira s pisanjem preko stvari kroz koje prolazi u životu. I to na način da je došao do neke zrele životne etape i prekretnice i kada je u tom užarenom trenju sveg živog okolo njega osjetio da bi nam mogao posvjedočiti o svemu što mu se nataložilo.

To je stihotvorje u kojoj se ogleda virtuoznost pjesničkog umijeća, osjećaj za ritam i jezik, kao i nerijetki lirski proplamsaji, kojima nekako ranije nije bio sklon, a kojima se sada sve više priklanja – jedino tako mogućem opisu onih njegovih/naših najtanašnijih osjećaja. Tu ćemo također otkriti koji su to autori koji su na njega najviše utjecali i kojima se ovaj pjesnik i najviše sklon.

Lako je to detektirati recimo u pjesmi 'Zbog poezije' u kojoj autor izravno s njima komunicira. Ili pak pjesma 'Bijah Tin i bijah vino' u kojoj, lažući nam, tvrdi da nije ni čitao Tina, pa opet lažući da nije kušao niti vina, a bio je, ne znajući, sve to odjednom; i Tin i vino, te uvodi nam taj vječni paradoks - jesam i nisam, biti ili ne biti, opet tako jednostavan, a nerazrješiv, tako jasan, a opet zamršen, i iz kojeg zapravo poezija i nastaje, bez kojeg je poezija gotovo nemoguća.

Zaokupljenost pitanjima poezije i njezinom kontrapunktu machizmu kojoj ga ovaj pjesnik cijelo vrijeme rado suprotstavlja nastavlja se i u poglavlju 'Pičkina riječ – vrh poezije', po istoimenoj pjesmi, gdje nas, ne libeći se, uvodi u odaje

svojega (pre)bogatog životnog iskustva, i iz kojeg, saznajemo, ovo stihotvorje i nastaje i ono je nerazdruživi dio njega.

On nadalje tvrdi da jedino oni koji su zagrebali po gorkom dnu života imaju jedini i kredita o njemu nešto suvislo i reći, jer 'guši ga ta dosadna, patetična poezija', kako nam to (pre)jasno u jednom trenutku potkrepljuje. Kao da se morao prikloniti tom iskustvu, kao da je morao vidjeti svaki taj jad, zavući se u svaku najjadniju rupu, osjetiti bilo života u svoj njegovoj punini pa da nam onda od tamo kaže istinu. Sviđalo se to nama ili ne.

I to kroz stihove koji ne trpe prenemaganja, ne znaju za kalkulaciju, jednom riječju ne mogu biti dosadni, jer dolaze 's terena'. Iz temeljite pripreme njegove da nas izvijesti o svemu pa i po cijenu davanja 'svog svojeg blaga' (kojeg nikada nije posjedovao). I on tu bije svoj osobni boj sa svima onima koji su mu se našli na putu, naoštreni i odlučni omesti ga u misiji u koju se uputio.

Na nekoj drugoj instanci vidljivi su i proplamsaji ljepote i umijeća kazivanja tako da iz te zatranosti životom opet klija ona stara vjera zbog koje se i zgodilo sve ovo.

U trećem poglavlju, nazvanom 'Noć za kompenzaciju dugova' predstavljena nam je njegova nova ljubavna lirika. E, tu nalazimo pjesnika kojega u ranijim zbirkama nismo baš imali prilike upoznati. Ovdje je on suptilan, nježan, osjećajan, sve ono što kod njega na prvi pogled nekada nismo ni mogli zamisliti. Zbog onog njegovog garda goropadnog leoparda koji ćuti usplahirenu srnu. Ali, njegova skrivena liričnost koja kao da se stalno upinje za izroniti na površinu i na nekim drugim mjestima, gdje je vješto sputana, i gdje ta zarobljena ljepotica čeka trenutak za izmigoljiti i pokazati nam se u svijetlu punom, dočim ovdje je punim plućima i hitrim skokovima snažno uhvatila trka. I mi ju s lakoćom pratimo.

Otvara ju pjesma 'Dom je tamo gdje je najtoplije' – eksplicitno podešena ljubavlju i odom ženi. S druge strane u pjesmi 'Pobjegao sam' pjesnik je morao

otići od svoje muze da bi je tako dobio i to je taj paradoks gubljenja i dobivanja, uspinjanja i padanja, sreće i nesreće, tj. izmaknuo se da bi je bolje vidio, jer stalno se provlači ta vječna igra vatre i vode, toplog i hladnog i ona nikako ne prestaje. Ona kao da je pogonsko gorivo svega ovoga.

Dočim, u 'Ushitu iz Povalja' konačno je evo – muza se pojavila! Ako smo cijelo vrijeme čekali, a ona nam stalno izmicala, i taman kada smo pomislili da je biti neće ona izranja iz stijena! U svjetlu tom blistavom i punini izdašnoj.

Preplivala je Brački kanal i kao vila s Vidove gore ukazala se u Povoljima. Pa mu je onda došla i u san kao u 'Morani', jer ona je ta Morana, i ako nije htjela zakucati na vrata u vremenima koja su turobna, kada su pjesnika svi napustili, ona mu se pojavljuje u snu, i ona je tamo božica i tamo se pjesnik s njom susreće. Tamo se on zapravo susreće sa svojom Smrću, koja je i smrt i život podjednako, njemu su to samo dvije različite varijante.

U 'Vrijeme promjena' – muza mora doći, ona se mora odnekud pojaviti, njeni koraci odjekuju pločnikom, ona je tu, ona će pozvoniti na pjesnikova vrata.

U 'Mihaela' – on slika i piše, kod njega su te dvije aktivnosti uzajamne i one se isprepliću i upotpunjuju. Nije teško zamisliti sliku koju nam pjesnik stihovima dočarava i to je taj dvostruki užitak čitanja/gledanja.

U 'Mihaela II' – pjesnik pjeva o svojoj dalekoj muzi koja je žena/vila, žena/zemlja, žena/bit, koja je zapravo sve – sve ono esencijalno i motivirajuće što čini srž pjesnikovog predikata.

Ili u pjesmi 'Oprosti što si bila moja muza' – izronjava nam pjesnik istančanog senzibiliteta. Kao i u setu pjesmama posvećenih sasvim određenim muzama; Antoniji, Blanki, Ženi u crnom... Sve one čine koloplet, vijenac oko pjesnikove glave i igraju svoju vilinsku igru, pa i šaleći se s njim, ali im on i zadaje posebne ritmove i one se moraju uprijeti iz petnih žila za pratiti ga. Inače će nestati iz pjesme. A, ima li gore kazne za muzu!

'Noć kovrčavih vratova' je poglavlje s eksperimentalnom poezijom gdje srećemo onog starog Bušića – virtuoza jezika i jezičnog eksperimenta. On ovdje

svoj izraz unaprjeđuje i produbljuje. U stanovitom ga smislu realističnije postavlja, što u kombinaciji s predočenim jezičnim bravurama tvori začudnu kompozicijsku smjesu i njegove neotkrivene mogućnosti i koje nas u pojedinim dionicama ostavljaju bez daha.

Tako ćemo uočiti sasvim lagodnu, neopterećenu jezičnu igru, manevriranje uskim tjesnacima, njegovim meandriranjem, oslušivanjem riječi, trenjem kojim riječi stružu jedna od drugu, neočekivanim kombinacijama i paradoksalnim tumačenjima. Ovdje Bušić nanovo uspješno istražuje i potvrđuje svoje umjetničke stavove, a to su nadrealizam, dadaizam i signalizam. Ovdje se on potpuno razmahuje i raskoš njegovog stihotvorja dolazi do punog izražaja. On je svjestan jezika, svoje pozicije u njemu, a tako se i vlada; oslobođeno, robusno i suvereno. On ne mora napisati 'najbolju pjesmu', iz svake njegove pjesme struji ta dobra struja, koja nas isprva istosmjerno pa onda naizmjenično pecka. I tako neprestano, iz stiha u stih. A, nije li to i cilj ozbiljnog poetskog nagnuća?!

'Apokalipsa' nam je ostavljena za objavu, za radosno otkrovenje, za spas iz svog tog meandriranja kroz koje smo prošli, iz svih tih nevolja kojima smo dotad svjedočili, ovo poglavlje nam se nameće kao radosna vijest. Naravno, u već standardiziranom Bušićevom stilu. A, ono se ogleda se u razbijanju iluzija; lažnih knezova nestade, postava je profitirala, krunišu priglupi slijepci prevarante, istrunuše utrobe truba istrunuše žlijezde žezla, pohotnice se vrištanjem okrepljuju, Krist je egoist, u očekivanju rogatog Belzebuba koji će napokon sve ovo podesiti.

U šestom poglavlju 'Mame su lagale' ogleda se motivika srednjovječnog muškarca. To su zapravo predasi između avantura, a zapravo (Munchov) Krik pred vrtlogom vremena koje neumitno melje.

Pjesnik se ovdje služi novim tehnologijama i izravno ih uvodi u svoj pjesnički diskurs, time on eksplicitno komunicira s vremenom i on je njegov neposredni protagonist i pouzdani svjedok. On nas pritom naoko sablažnjava i skandalizira, (tom motivikom odnosa s mladim djevojkama), a to je zapravo njegov žal za

izgubljenim vremenom i godinama koje su nestale u vihoru. On nam neizravno tumači to najljepše čovjekovo vrijeme, tu mladost i taj zaboravljeni osjećaj nevinosti i nadanja, čežnje i treperenja, to predvorje života kada smo pred tom zgradom u koju tek trebamo ući i upoznati sve njegove stanare. On se u njegovom dvorištu još igra s klikerima.

U 'Za dolar više' upoznajemo pjesnika urbaniteta, malih noćnih razgovora modernog čovjeka, njegovih snoviđenja i nadanja, njegove bezizlaznosti i trajanja. Ali, i oni stalni jezični proplamsaji i igra kojima se nikako ne može otrgnuti kao npr. u 'Sinoć na Domu'.

Pjesnik je to snage i odvažnosti, spreman zaroniti u krajnje ljudske izazove, ne libi se provokacije, niti mari za skrupule, zanimaju ga stvari u svojoj biti, stoga kod njega nema unjkanja i nepotrebnog zamagljivanja.

I konačno, u 'Aj' leć' e, to je onaj moment kada se stvari, misli i vrijeme zgušnjavaju i kada smo svi pred zidom i preko kojeg se zapravo ne može, ali pjesnik lupa u taj zid i buši rupu u njemu.

E, što će nam kroz tu rupu taj rogati Belzebub nanovo priopćiti ostaje nam tek da vidimo.

Željko Barišić